תלמודו בידו

דף ג עמוד ב — קידושין

א] האם אשה נקנית בקנין חליפין, ומדוע ?

ב] מנין שאב זכאי לקדש את בתו הקטנה או הנערה, וכסף קידושיה שלו ?

ג] מי זכאי במעשה ידיה של הבת בהיותה נערה, ומנין ?

ד] מדוע לא נלמד שאב זכאי בכסף קידושי בתו הנערה מכך שזכאי להפר את נדריה, בקנסה ובדמי בושתה ופגמה ?

א] אינה נקנית בחליפין [ואף ששדה נקנית], ואפילו אם נתן לה כלי השוה יותר מפרוטה. שקנין זה גנאי הוא לה, שתהא נקנית בקנין המועיל אף בכלי שאינו שוה פרוטה. ולכן המקדש אשה בחפץ, צריך לומר לה לשון לקיחה, קידושין או קנין.

ב] **קטנה:** "בתי נתתי לאיש הזה", מכאן שיש לאב זכות לקדש את בתו בעל כרחה. והאב זכאי בכסף קידושיה, שלא בחנם ניתנה לו זכות לקדשה למי שירצה.

נערה: באמה עבריה שהביאה סימני נערות, נאמר "ויצאה חנם אין כסף" מן האדון. והיתור "אין כסף" מלמד, שאמנם לאדון הזה אין כסף כשיוצאת מרשותו, אך יש כסף לאדון אחר, כלומר אביה, כשיוצאת מרשותו. שיוצאת מרשותו לענין הפרת נדרים, שמפר רק בשותפות עם הבעל.

ג] האב. שנאמר "וכי ימכור איש את בתו לְאָמָה", "לאמה" מיותרת ללמד שכשם שמעשה ידי אמה לאדונה, כך מעשה ידי נערה לאביה.

ד] **הפרת נדרים:** מפני שאין למדים הלכה הנוגעת לממון מהלכה הנוגעת לאיסור.

קנסה: מפני שאין למדים דיני ממונות מדיני קנסות [המוטל על האונס או מפתה].

בושת ופגם: שאף האב יש לו חלק בבושתה ופגמה של בתו, מחמת שנחסר ממון. שהיה בידו לביישה ולפוגמה על ידי לקדשה למנוול תמורת ממון. ועכשיו שנבעלה לא יקפצו עליה לקדשה.

הסיכומים "תלמודו בידו", הם באדיבות מכון "מעשה חושב".
שגיאות מי יבין, נא לשלוח כל הערה הן בהבנת הדברים והן בעריכתם לtalmudobiyado@gmail.com
נתרם לזכות **רייזל, פנחס, פערל בלומא, גאלדא, ובנימין עסטרייכער** שיחיו